

TEMNI BOG

Lili Novy

Bolestna sla me stresa vse močnejše,
duši me, iz srca do ust kipi,
in vse se v meni kot od groze smeje
in kot od sreče joče in ihti.
Prišel je temni bog in sred noči
mi je polóžil spet rokó na prsi;
nemočni so mi udje kakor trsi
in kri mi valovi, kot on želi.
»Zapoj!« veli. Srce drhti silneje —
tišina vsa zveni —. Glasim se jaz —
prepeva vse na tajnosten ukaz —?
Šumenje slišim, kot bi gozdne veje
šumele v bujnem vetru z onkraj meje. —

In temni bog mi pravi: »Bodi moja,
kot si bilà ob svitu svojih dni,
še rosna, nezadeta še od soja,
ki dušo pali, ko se razgori.
Kot velik ptič sem te v nočeh plašil,
šumeli sta nad tabo mi peruti,
a zjutraj so se tvoji mehki čuti
razcvitali in jaz sem vanje lil
čarobne kaplje svojega napoja,
do korenin prepajal tvojo rast;
izvajal sem nad tabo vso oblast
in še si moja, moja bolj kot svoja,
in moja boš do skrivnega razkroja. —

Zablisne. Spet zablisne. Pokrajíno
zagledam v noč razgrnjeno nocoj;
ob gromu vidim reko in ravnino,
gorovje in prepade pod seboj.
Šumeč in divje me je temni bog
tesnó objeto dvignil med grmenje
in spet spoznavam: on mi je življenje,
on je začetek, on zaključi krog,
ki v njem prepleta srečo z bolečino.
On vabi klice ptic iz skritih gnezd
in z nočnega nebá zvenenje zvezd.
Vse veže v spev. Ko zgine, si tvarino
podvrže molk in pahne jo v praznino. —

In spet pretresa mi srce, ko pravi:
»Bog žarne luči in cvetočih trav
te je po igri, sladki in krvavi,
zapustil, sam od tvojih ran krvav.
Nikoli nisem te zapustil jaz
in te ne zapustim. Šelè ob uri,
ko ti pritiskala bo smrt na duri,
grem. A ko grem, bo v tebi molk in mraz
kot na ledeni severni planjavi,
da, ko ji k tebi bo dohod odprt,
te mrtvo bo našlà osupla smrt.
Med neme sence se s teboj odpravi,
takrät zakliče temni ptič v daljavi.« —